

"तपाईंले आफ्नो बच्चालाई सबैभन्दा राम्रोसँग चिन्नुहुन्छ" – मैले कठोर अनुभवबाट सिकेको पाठ

म कहिल्यै “त्यस्तो आमा” बन चाहँदिनथेँ। निरन्तर जोड दिइरहने आमा। स्वास्थ्यकर्मीहरूलाई प्रश्न गर्ने आमा। “ऊ त ठीकै छ” भन्ने एउटा वाक्यलाई मात्र पूर्ण जवाफ नमान्ने आमा। तर जब कुरा आफ्नै बच्चाको हुन्छ, तपाईं आफैँ त्यस्तो व्यक्तिमा बदलिनुहुन्छ, जसको बारेमा पहिले कहिल्यै सोच्नुभएको थिएन किनकि तपाईंलाई त्यो “हुनैपर्ने हुन्छ”।

मेरो छोरा २८ हप्तामै जन्मिएको थियो। सानो, नाजुक र जन्मँदै एक योद्धा। हामीले महिनौं एनआईसीयू (NICU) मा बितायौं। जहाँ हामीले उसको आँखामा हेर्नुभन्दा बढी मोनिटरहरू हेरिरहेका थियौं। अन्ततः जब हामीले उनलाई घर ल्यायौं, हरेक सानो उपलब्धिलाई एक चमत्कार झैं मान्यौं। ती साँच्चिकै “उसका आफ्नै चमत्कारहरू” थिए।

तर मेरो मनमा सधैं लागिरह्यो कि केही न केही ठीक छैन। महिनाहरू बित्दै गएपछि, मैले ढिलाई देख्न थालें - अरु बच्चाहरूझैं बोल्दैथ्यो, आफ्ना साथीहरू बामे सरिरहेका बेला पनि ऊ आफैँ बस्न सक्दैथ्यो, र उसको आँखाको सम्पर्क क्षणिक थियो। हरेक चिन्ताजनक सङ्केत देख्दा एउटै वाक्य दोहोरिन्थ्यो: “२८ हप्तामा जन्मिएको बच्चाको हिसाबले त उसले निकै राम्रो गरिरहेको छ।

सुरुमा, मैले यसलाई स्वीकार गरें। निस्सन्देह, ऊ अलिकति पछि पर्ने वाला थियो। धैर्य राख्नुपर्छ, अरु बच्चासँग तुलना गर्नुहुन्न भनेर मैले आफूलाई सम्झाएँ। तर भित्र, बेचैनी बढ्दै गयो।

मैले सूचनाहरू राख्न थालें - भिडियोहरू, फोटोहरू, समयरेखाहरू। यी सबै नियमित बाल रोग विशेषज्ञको भेटघाटहरूमा लिएर जान थालें। मैले सुरुमा हिचकिचाउँदै मेरा चिन्ताहरू व्यक्त गरें, तर हरेक पटक चर्को स्वर गर्दै लगें।

मलाई धेरै पटक बेवास्ता गरियो।

"उसले पछि उपलब्धि गर्नेछ।"

"केटाहरू अलि ढिलो हुन्छन्।"

"तपाईं यसलाई अधिक चिन्तन गर्दै हुनुहुन्छ।"

"केही आमाहरू केवल सहायता कोष पाउनको लागि मात्र निदान चाहन्छन्।"

त्यो अन्तिम वाक्यले त गहिरो चोट पुर्यायो।

मलाई आर्थिक सहायता चाहिएको थिएन—मलाई “उत्तर” चाहिएको थियो। मार्गदर्शन चाहिएको थियो। कसैले भनिदिओस् भन्ने चाहना थियो: “हो, तपाईंले जे देखनुभएको छ म त्यही देख्दैछु। यसबारे अझ गहिरो रूपमा बुझ्ने प्रयास गरौं।” तर त्यो कहिल्यै भएन। कम्तीमा सुरुमा भएन।

अन्ततः म थाम्न नसकिने बिन्दुमा पुगें। मैले दोस्रो राय खोज्न थाले। मैले मेरो आँखा धमिलो नभएसम्म बाल-विकाससम्बन्धी अध्ययनहरू पढेर घण्टौं बिताएँ। मैले चिकित्सकहरूलाई विश्वास नगरेको कारणले होइन कि उनीहरूले “मलाई” विश्वास नगरेको कारणले।

अन्ततः, झन्डै दुई वर्षसम्म निरन्तर प्रयास गरेपछि र उनलाई पहिलो पटक छारे रोग लागेपछि, हामीले पहिलो निदान प्राप्त गर्यौं: सर्वाङ्गी विकासमा ढिलाइ (Global Developmental Delay), मस्तिष्क पक्षघात र छारे रोग। हामीले सबै प्रश्नहरूको उत्तर त पाएनौं, तर यसले हामीलाई एक प्रकारको संकेत दियो।

मलाई अझै याद छ, नयाँ बाल-रोग विशेषज्ञसँग भेट भएको पहिलो दिन म रोएको थिएँ - रोग निदानका कारणले होइन कि कसैले पहिलो पटक हाम्रो छोरालाई “जाँचेको” कारणले थियो। उहाँले हामीलाई हेर्दै र मलाई भन्नुभयो कि अब तपाईं आमा बन्नुहोस् र छोराको हेरचाह गर्नुहोस्, म चिकित्सा समन्वय गर्छु।

अब, वर्षौं पछि, ऊ आफ्नै सुन्दर, अनौठो तरिकाले फस्टाइरहेको छ। उनीसँग अझै पनि चुनौतीहरू छन्, तर उनले कसैले पनि आशा नगरेको प्रगति गरेका छन् र यो सबै क्रममा, मैले सबै भन्दा माथि एउटा कुरा सिकेको छु:

“तपाईंले आफ्नो बच्चालाई राम्ररी चिनुहुन्छ।”

पहिले यो वाक्य मलाई अर्थहीन जस्तो लाग्थ्यो। तर अब म यसलाई ढालको रूपमा लिन्छु। तपाईंको बच्चासँग तपाईं भन्दा धेरै समय कसैले बिताउँदैन। तपाईंले देखनुभएको कुरा अरु कसैले दिनहुँ देख्दैन। तपाईंका अन्तर्ज्ञान “वास्तविक” छन्, र तिनीहरू “मान्य” छन्।

यदि तपाईं अभिभावकको रूपमा यो पढ्दै हुनुहुन्छ र लाग्छ कि तपाईंको आवाज सुनिँदैन, म तपाईंको लागि त्यो प्रतिबिम्बित आवाज बन्न चाहन्छु: “अडिग रहनुहोस्।” आफैमाथि विश्वास गर्नुहोस्। प्रश्न गर्न नडराउनुहोस्। दबाब दिन नडराउनुहोस्। तपाईं जटिल होइन—तपाईं “समर्पित” हुनुहुन्छ।

र स्वास्थ्यकर्मीहरूलाई: कृपया सुनुहोस्। कृपया ती आमाबुबा र हेरचाहकर्ताहरूलाई विश्वास गर्नुहोस्, जो तपाईंकोमा उन्माद नभई हृदय लिएर आउँछन्। हामी कुनै त्याग वा सहायता खोजिरहेका छैनौं। हामी आफ्ना बच्चाहरूलाई उनीहरूले पाउनुपर्ने जीवनको अवसर दिन खोजिरहेका छौं।

मलाई मेरो आवाजमा आत्मविश्वास फर्काउन धेरै समय लाग्यो। काश, मैले यो पहिले नै गरेको भए हुन्थ्यो। तर अब म बोल्छु -केबल मेरो छोराको लागि मात्र होइन, तर हरेक आमाबाबुको लागि पनि, जो अझै पनि यस्तो कुरा सुन्ने/बुझ्ने व्यक्तिको खोजीमा छन्।

र तपाईं, छातीमा चिन्ता र मनमा प्रश्नहरू लिएर यो पढ्दै हुनुहुन्छ भने:

तपाईंले यो कल्पना गर्नु भएको छैन।

तपाईं एक्लो हुनुहुन्छ।

तपाईंले आफ्नो बच्चालाई राप्ररी चिन्नुहुन्छ।

त्यो विश्वासलाई अडिग राख्नुहोस्। यो कुनै पनि कुरा भन्दा बढी महत्त्वपूर्ण छ।

क्लेयर, एक आमा जसले चुप लाग्न इन्कार गरिन्